

Tình Giác Mộng Dài

Lại Thị Mơ

Truyện này xảy ra ở tiểu bang GA thời xa xưa, khi tất cả những người nô lệ được trả tự do. Nhưng cũng vẫn còn rất nhiều nhân công làm việc ở các đồn điền của những ông chủ người da trắng. Gia nhân và nhân công ở các trang trại này vẫn là những người da đen, gốc nô lệ trước kia.

Trong gian phòng nguy nga tráng lệ, Henry ngồi chết lặng, tay nắm chặt lá thư vàng úa viết từ 30 năm trước. Lá thư của bà Wilson gửi cho chồng khi ông đi công vụ xa nhà. Những hàng chữ trong lá thư nhảy múa trong đầu Henry:

Ai cũng nghĩ Henry là con ruột, chẳng ai biết đó là món quà thượng đế ban tặng cho vợ chồng mình.

Kèm theo lá thư là quyển nhật ký nhỏ, trong đó bà Wilson kể về chuyện đã lượm được Henry ở ven đường. Trong cái thùng giấy đựng hài nhi là tờ giấy với nét chữ nguệch ngoạc của người mẹ, bà van nài ân nhân nào, nếu thấy được đứa bé trước khi nó tắt thở vì kiệt sức, xin hãy nuôi dưỡng đứa con của một cô tớ gái da đen, không thể nuôi con vì lỡ mang bầu với ông chủ người Mỹ trắng.

Ông bà Wilson là người giàu có trong vùng, nên Henry lớn lên trong nhung lụa với biết bao gia nhân hầu hạ. Cậu càng lớn càng điển trai, và không hề có dấu hiệu nào cho thấy nguồn gốc của cậu là một bà mẹ da đen. Khi tới tuổi trưởng thành, Henry thừa kế toàn bộ gia sản khi ông bà Wilson khuất núi. Mọi sinh hoạt của đồn điền vẫn như cũ, nhưng nhân công không còn cảm thấy thoải mái như trước kia. Họ nhớ tới ông bà chủ cũ thật nhân từ độ lượng, chẳng khi nào coi họ là những người da đen thấp kém. Từ khi cậu Henry thành chủ nhân ông, thì mọi thứ đều thay đổi. Họ phải làm thêm nhiều giờ, nhưng khẩu phần lại bị cắt giảm.

Rồi cậu Henry cũng lập gia đình với cô Misa, cháu ngoại của bà Larry, một quả phụ giàu có trong vùng. Tất cả chủ nhân ông các trang trại đều là người da trắng. Misa là một cô gái xinh đẹp có đôi mắt xanh biếc và mái tóc bạch kim óng ả ôm khuôn mặt dịu hiền. Misa rất thích la cà xuống nhà bếp để chuyện trò với các cô phụ bếp. Mọi người đua nhau kể chuyện vui đùa, và tiếng cười khanh khách của Misa làm Henry khó chịu, anh thường gọi cô lên nhà trên để cắt đứt cuộc trò chuyện. Câu càu nhàu muôn thuở vẫn là: "*Họ không cùng giai cấp với chúng ta.*" Misa tự hỏi "giai cấp" thì có ảnh hưởng gì đến những câu chuyện vui. Ngay cả khi cô muốn tập cưỡi ngựa, cũng phải chờ khi nào Henry rảnh rỗi, trong khi Ben là con trai của ông bà lao công thì không được. Một chàng trai với làn da đen bóng, cao lớn vạm vỡ, chỉ cần cầm sợi dây cương, là con ngựa phục tòng răm rắp. Bởi vậy chỉ khi nào Henry vắng nhà, Ben mới tập được cho Misa. Hết cưỡi ngựa, họ còn lợi bì bõm nô đùa với nhau ở những con suối cạn, chẳng hề có sự phân biệt về màu da, ngôi vị.

Không cùng giai cấp. Henry lúc nào cũng nhắc nhở vợ, mỗi khi thấy cô la cà đánh bạn với người ăn kẻ ở trong nhà. Giai cấp là hàng rào ngăn cách nhốt Misa thui thủi trong nhà. Giai cấp của Henry là niềm tự hào về màu da của mình, do tình cờ may mắn Henry lại được thừa hưởng một gia tài đồ sộ. Làm cho anh ta nghĩ rằng thượng đế đã tạo ra 2 màu da khác nhau, như một sự xếp đặt của tạo hóa.

Rồi Misa cũng có thai, cả hai cùng nôn nóng chờ ngày con ra đời, mà người sốt ruột hơn cả lại là Henry. Misa sanh nở thật dễ dàng, nên khi nằm trên giường cô vẫn còn tỉnh táo để nghe tiếng reo: "*Con trai.*" Cô sung sướng nở nụ cười mãn nguyện, nhưng khi thấy đứa bé nằm gọn lỏn trong tay cô bác sĩ và cô y tá đứng bên cạnh, Misa bắt gặp ánh mắt họ nhìn nhau, chỉ vài giây thôi, nhưng họ trấn tĩnh lại ngay và nói lời chúc mừng. Vừa lúc Henry cũng ủa vào phòng, bộ mặt hân hoan hơi khựng lại, cũng chỉ thoáng qua, anh hôn nhẹ lên trán Misa, rồi lui ra. Nằm trên giường Misa đã bắt gặp ánh mắt của cả ba người nhưng sau cơn vượt cạn, cô cảm thấy thắm mệt, nên nhắm mắt để tận hưởng niềm vui làm mẹ đang ủa vỡ trong đầu.

Dù đã làm mẹ, nhưng vốn là người chân chất, với bản tính thật thà hiền hậu, khi về nhà Misa chẳng hề biết mọi người đang xầm xì to nhỏ chuyện gì. Khi mẹ con về nhà được chừng 3 tháng, một bữa kia sau khi tắm xong thằng bé, bà vú già ôm nó lại gần cửa sổ, nơi có ánh sáng rọi vào, khẽ gọi Misa:

- Bà ra xem tóc cậu đã mọc nhiều.

Misa bước lại gần, để thấy lơ mờ những sợi tóc xoắn đen như những vòng tròn nhỏ, rất đều nhau, dính sát da đầu.

Tóc xoắn đen là dấu hiệu di truyền rất rõ trong các chủng tộc da màu. Nó có thể không hiện ra ở thế hệ này (gene lặn), nhưng chắc chắn sẽ hiện ra ở thế hệ khác, chứ không bao giờ biến mất. Misa còn đang trầm ngâm suy nghĩ, thì Henry bước vào, tới gần đưa nhỏ, lạnh lùng lên tiếng:

- Rõ ràng nó không phải là con của tôi.
- Không thể nào như thế được.

Misa giận dữ đáp lại, rồi nghẹn ngào ôm mặt khóc nức nở.

- Nó chính là con của anh, không ngoài ai khác.

Làm sao để chứng minh cho tấm lòng trong trắng của mình. Misa thật là bối rối, còn Henry thì nổi cơn thịnh nộ, quát tháo ầm ĩ nghi ngờ vợ ngoại tình.

- Chắc chắn nó là con của thằng Ben.
- Không bao giờ có chuyện đó.

Misa vẫn một mực bác bỏ. Cả tòa nhà như rung chuyển trong cơn thịnh nộ của ông chủ. Còn dưới nhà bếp thì mẹ con thằng Ben đang hốt hoảng tột cùng khi nghe lời buộc tội của ông chủ đầy quyền lực. Bị đuổi là không có chốn nương thân, là bữa no bữa đói.

Những người vô tội đang bị hàm oan không làm sao giải bày. Miệng người sang có gang có thép! Sau khi nhấn tâm đuổi sản phụ vừa mới sinh con được 3 tháng ra khỏi nhà. Henry đập tan thành căn phòng của đứa trẻ sơ sinh, tiện tay quăng tất cả chăn gối nệm nôi ra giữa sân, châm lửa đốt. Ngọn lửa vươn cao như cơn thịnh nộ trong đầu. Phòng em bé trước kia vốn là phòng của ông bà Wilson được sửa lại. Trong lúc đập phá, bỗng dưng trên trần nhà có một bọc giấy rớt xuống. Henry mở ra tìm thấy lá thư và cuốn nhật ký nhỏ. Có lẽ bà Wilson giấu trên trần nhà, rồi khi già lú lẫn quên mất.

Vốn là người nhân từ, ông bà không muốn Henry biết về gốc tích của mình. Ngày tháng trôi qua mọi chuyện tưởng như chìm trong quên lãng. Được thừa hưởng mọi ưu đãi của cuộc đời, mặc cảm tự tôn đã làm cho Henry vướng mắc nhiều điều sai trái. Tất cả chúng ta đã quên rằng, dù sinh ra đẹp xấu, hay giàu sang nghèo hèn, đều không phải do mình làm ra. Cũng vì vậy chẳng thể dựa vào những gì chúng ta được thừa hưởng để tự cho mình giá trị (hơn người). Hãy nghe lời than thở của Henry: "Thượng đế đã cho con là người, mà sao

...

Henry đang nguyên rửa lá thư oan nghiệt, không hề biết rằng đám gia nhân đang rỉ tai to nhỏ về chuyện bị coi thường chỉ vì màu da của họ, cái mà không ai được quyền chọn khi sinh ra. Ở trang trại mọi người vẫn sinh hoạt bình thường, chỉ có điều vắng tiếng cười trong trẻo của bà chủ. Còn ông chủ thì hoàn toàn câm nín, ông vẫn còn uất ức hay đang suy nghĩ về những gì sai trái trước kia.

Trở về nhà mẹ đẻ, Misa vô cùng hạnh phúc tận hưởng những giây phút êm đềm bên con. Thằng bé càng lớn càng giống Henry như hai giọt nước. Đứa con là quà tặng của thượng đế, không phải ai cũng có được. Sau một thời gian "oán hận" bức thư oan nghiệt. Henry đã dần tỉnh ngộ, không bị trời phạt, mà chính là trời đã cứu ông. Sự thật nào cũng không thể giấu mãi dưới ánh mặt trời. Cơn thịnh nộ đập phá phòng đứa bé mới tìm ra bức thư.

Không phải bị phạt, mà chính trời đã cứu ông: Chỉ cần thay đổi suy nghĩ sẽ thay đổi mọi hành động.

Tỉnh giấc mộng dài, không ai có thể ngờ Henry hoàn toàn thay đổi. Từ một ông chủ khắt khe nghiệt ngã trở thành một người khoan dung độ lượng, vì giờ đây còn có bà Misa bên cạnh lúc nào cũng hòa đồng với mọi người. Thằng bé được đặt tên là Wake. Vì Henry bảo rằng: Wake là "wake up". Tỉnh giấc mộng dài, nhờ đứa bé sinh ra. Những gì xấu trong quá khứ, sẽ được che phủ bằng những nét (hành động) đẹp của tương lai.

Nobody is perfect. Nhân vô thập toàn.

Người ta có thể bàn tán trong 3 năm, chứ không thể nói mãi suốt đời. Misa rất hạnh diện vì có một ông chồng "can đảm" dám đối diện với sự thật.

Never too late.

Lại Thị Mơ

